

2019

Juleoppråb

Juleopråb 2019

Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden. Det varden første folketælling, mens Kvirinius var statholder i Syrien. Og alle drog hen for at lade sig indskrive, hver til sin by. Også Josef drog op fra byen Nazaret i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, for at lade sig indskrive sammen med Maria, sin forlovede, som ventede et barn. Og mens de var dér, kom tiden, da hun skulle føde; og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem:

»Frygt ikke! Se, jeg forkynner jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.«

Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærs-kare, som lovpriste Gud og sang:

Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!

Og da englenerne havde forladt dem og var vendt tilbage til himlen, sagde hyrderne til hinanden: »Lad os gå ind til Betlehem og se det, som er sket, og som Herren har forkyndt os.« De skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef sammen med barnet, som lå i krybben. (Lukasevangeliet kap. 2)

Kairos Palæstina
Juleopråb 2019

Indholdsfortegnelse

Julebudskab 2019 <i>H.B. Patriark Michel Sabbah</i>	4
Et åbent brev til min landsmand, embedsmanden JARED KUSHNER <i>Af Sam Bahour</i>	10
Århundredets aftale og dens religiøse betydning for de kristne <i>Af Rev. Dr. Stephen Sizer</i>	17
USAs vision og dens betydning for regionen <i>Af Daoud Kuttub</i>	24
Håbet er vores tilflugt <i>Af Yasmine Rishmawi</i>	30
Juledags budskab Derfor er evangeliet godt nyt for fattige <i>Af Munther Isaac</i>	35

Julebudskab 2019

H.B. Patriark Michel Sabbah

Jesus Kristus er født. Lad os glæde os. "Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed" (Johs 1.14) og "af hans fylde har vi alle modtaget, og det nåde over nåde" (John 1.16). "Englen sagde til hyrderne i Betlehem: 'Jeg forkynder jer en stor glæde ... I dag er der født jer en frelser'" (Luk 2.10-11), og de sang om "fred på jorden" (Luk 2. 14). I Betlehem fejres julen til minde om det, der skete for 2000 år siden. I folks hjerter er der glæde og bøn, men også tristhed: Herre, vær barmhjertig.

For i Betlehem, i hele det hellige land, Israel og Palæstina, vover bevæbnede soldater at gøre englens tavse. Mange i vort land i dag hører ikke englens sang og budskabet fra himlen. Vor verden har stadig brug for en frelser, som kan forvandle menneskers hjerter og lære dem fred og retfærdighed. For fredens land er stadig fuld af krig. Israel udsætter palæstinenserne for en militær besættelse og krænker på alle måder deres gudgivne værdighed. Israel mener kun at kunne overleve ved at fratage palæstinenserne deres selvstændighed, eller ligefrem deres eksistens. Derfor er de to folk stadig i krig. Freden findes ikke.

Da Jesus blev født overbragte Gud et helligt budskab til hyrderne, som vogtede over deres får (Luk 2. 8-14): "En frelser er født jer..." De sang om en fred, som forbinder jorden og himlen: "Ære være Gud i det højeste og fred på jorden." Gud gav ikke dette budskab til den tids store og mægtige. I dag er det også jævne mennesker, der tager imod julens budskab. Fattige og marginaliserede beder for dem, der giver sig ud for at være mægtige, at de må åbne deres sind og hjerter for budskabet. Med deres bønner og støtte rækker de jævne også ud til torturerede, de undertrykte og fængslede, dem der får deres huse revet ned, dem der bliver ydmyget

af bevæbnede soldater - soldater,
som glemmer, at de er mennesker - og
glemmer, at dem, de ydmyger, også er
mennesker. De, der er store i verden
- de, der har magt og som støtter
uretfærdighed og krig i vores land -
nogle af dem er måske troende og
bedende mennesker. Måske kommer
de til Betlehem for at lytte til
budskabet fra himlen og synge med
på julens salmer. Men de hører ikke.
Guds ord når dem ikke.

Til dem, der gør fælles sag med de
store og mægtige, som fører krig i
vort land, siger Gud, når de kommer
for at bede: "Julens budskab er ikke
krig, hverken i Palæstina eller i Israel
eller i noget andet land i Mellemøsten
eller i verden."

Julens budskab gælder dem, der er "frelst" eller søger frelse; dem hvis hænder ikke er dyppet i menneskers blod, og særligt ikke i blodet fra dem, der bor i det hellige land. Gud siger til dem, når de kommer for at bede: "Gå og vask jeres hænder rene for menneskers blod, og kom så og bed." I dag tilbyder denne verdens mægtige palæstinenserne »Århundredets aftale«, hvori de lover at købe palæstinenserne frihed og selvstændighed for en masse penge. De vil have vores palæstinensiske identitet, vores sjæl, i bytte for løftet om rigdom. Men julen siger til dem - vi siger til dem: "Vi er mennesker, Guds skabninger. Vores værdighed er fra Gud, ikke fra nogen menneskelig magt. Vi har samme værdighed som ethvert andet menneske, vi er mere værd end penge."

Julen siger - vi siger: "Et menneske, hvad enten det er israelsk eller palæstinensisk, kan ikke købes for penge. Gud skabte os alle i sit billede. Den, som Gud giver værdighed, må alle mennesker værdsætte - især dem, der har magt og indflydelse."

Vi beder: Herre, sig til denne verdens mægtige, at du har skabt mennesker - både israelere og palæstinensere - "kun lidt ringere end Gud, med herlighed og ære har du kronet dem. Du har gjort dem til herskere over dine hænder værk, alt har du lagt under deres fødder" (Ps 8. 5-6). Intet folk skal besætte et andet folk. Ingen har ret til at fratage det palæstinensiske folk deres land og deres værdighed - uanset hvad prisen er.

Dette er et bedrøveligt julebudskab. Denne verdens mægtige må ændre »Århundredets aftale« og lytte til det, som Gud siger til dem, hvis der skal være den mindste rest af jul tilbage i deres hjerter: "Lyt til englens budskab: En frelser er født jer". Hvis I er i stand til at høre budskabet fra himlen, så skab en fred, der bygger på, at både israelere og palæstinensere er mennesker skabt i Guds billede. Følg Guds vej og Guds logik. Penge og magt forgår. De undertrykte forbliver, trods deres svaghed, for de er Guds velsignede, som gør krav på deres gudgivne værdighed.

Når vi hører om »Århundredets aftale«, som har til formål at købe et folks frihed, så må dette år julebudskab fra Betlehem være et råb til Gud, vor Skaber og Far.

Herre, vær barmhjertig. Gud, det budskab, du sendte til de simple hyrder i disse dage, send det nu til dem, der har magt. Herre, forny de mægtiges hjerter. Oplys dem, så de kan se og forstå, at palæstinenserne er mennesker som dem selv - skabt i dit billede og med den samme værdighed, som du har givet alle.

Jesus blev født i Betlehem. Bed, troende over hele verden, at Gud må skænke fred og retfærdighed til fødsels land, så fejringen bliver fuldendt i Betlehem og ud over hele jorden.

” Patriark Michel Sabbah tjente som ærkebiskop og romersk-katolsk patriark i Jerusalem fra 1987 til 2008. Patriark Sabbah blev ordineret til præst ved det romersk-katolske patriarkat i Jerusalem i juni 1955. Han var sognepræst nogle få år, før han blev sendt til St. Joseph Universitetet i Beirut for at studere arabisk sprog og litteratur. Kort tid derefter blev han leder af det romersk-katolske patriarkats skoler. I 1980 blev han udnævnt til præsident for Bethlehem University. I 1987 udpegede pave Johannes Paul II ham til romersk-katolsk patriark i Jerusalem, hvorved han blev den første indfødte palæstinenser, der havde denne post i flere århundreder. Siden 1999 har patriark Sabbah været international præsident for Pax Christi, en katolsk organisation, der arbejder for fred. Sabbah fratrådte som patriark i 2008. Han er nu Grand Prior i en ridderorden med tilknytning til Gravkirken i Jerusalem, en af de hellige ordener, som blev grundlagt i 1099. Patriark Sabbah er medforfatter til Kairos-dokumentet og tror på, at værdier som pluralisme og lighed er nødvendige for at bevare menneskelig værdighed.

Første søndag i advent

Et åbent brev til min landsmand, embedsmanden JARED KUSHNER

Af Sam Bahour

Endelig har Det Hvide Hus offentliggjort den længe ventede økonomiske plan, som er blevet berygtet under navnet »Århundredets aftale«. Jeg har lige læst den, og ærligt talt så ved jeg ikke, om jeg skal grine eller græde. Så i stedet for at gøre nogen af delene, tænkte jeg, at jeg ville dele mine tanker i form af dette åbne brev til Jared Kushner.

Kære Jared

Jeg har lige læst din økonomiske plan *Fred for velstand*. En ting må jeg give dig: Du har skrevet 136 sider om ingenting. Jeg læste den på min veranda med udsigt til den ulovlige bosættelse Psagot på den anden side af dalen. Hver gang jeg så op

for at tage en slurk vand, så jeg bosættelsens lys, som stirrede ned på mig, og jeg måtte kigge ned i planen igen for at se, hvor den passede ind. Det er jo perfekt. Du nævner overhovedet ikke, at den findes. Jeg ved selvfølgelig godt, at vi palæstinensere ikke skal komme rendende med upassende *facts on the ground*.

Jeg synes virkelig godt om den del af planen, som nævner, at den først kan virkeliggøres"efter en fredsaftale."

Der rammer du plet, Jared, men er det ikke det, som det palæstinensiske lederskab har sagt til dig helt fra begyndelsen: Vis os det politiske indhold, så kan vi snakke økonomi bagefter?

Jeg er vild med den måde, du indleder den narrative del af planen: "Generationer af palæstinensere har levet uden at kende til fred, og Vestbredden og Gaza er havnet i en langvarig krise." Virkelig? Hvorfor mon? "At havne" i sådan en krise er virkelig klodset. Vi må være mere forsigtige næste gang.

Nå, seriøst Jared, jeg læser engelsk ret godt, eller det troede jeg i det mindste, men dele af din plan forstod jeg ikke. Kan du forklare?

Du påstår, at planen "fundamentalt kan omforme Vestbredden og Gaza og åbne et nyt kapitel i den palæstinensiske historie, et kapitel, som ikke er præget af modgang og tab, men af frihed og værdighed."

"Modgang og tab" - endnu en brøler. Gad vide, hvor den kom fra?

Din plan lover at "sikre finansiel og teknisk assistance til at opbygge kapacitet inden for immigrations- og toldområdet og til at hjælpe med at drive og administrere grænseovergange i samarbejde med nabostater" og til at "oprette nye adgangspunkter."

Undskyld min uvidenhed her, men den slags forudsætter en stat, så jeg må spørge: Hvilken nationalitet vil sådanne immigrations- og toldembedsmænd have og hvilken stat skal disse nye "adgangspunkter" tilhøre?

Din plan siger: "Landbrug udgør cirka 8% af den palæstinensiske beskæftigelse, men denne sektor har ikke nået sit potentiale på grund af palæstinensiske landmænds manglende adgang til land, vand og teknologi." Jared, du nævner ikke, hvad procentdelen var før den 25 år lange, USA-drevne, såkaldte Oslo-fredsproces.

Jeg ved det, jeg ved det, se fremad! Vær positiv! Jeg prøver virkelig, jeg prøver, men da du så skrev om "palæstinensiske landmænds begrænsede adgang til land og vand", så jeg op og fik igen øje på den forbandede bosættelse på den anden side af dalen. Men bare rolig, jeg lod som om den ikke var der, og nu har jeg det fint igen.

Jared, åh Jared, jeg dansede bogstaveligt talt af glæde, da jeg læste dette: "I overensstemmelse med retsstatsprincipperne og princippet om magtens deling bør det palæstinensiske retsvæsen revurderes og styrkes." YES! YES! YES, men kan vi ikke blive enige om at gøre det i USA først - som en slags pilotprojekt?

Jeg kan blive ved, men jeg ved, du har travlt. Du har lavet en plan for Palæstina uden overhovedet at nævne Palæstina.

Du talte om det palæstinensiske folk uden at anerkende, at 300.000 af os lever i Jerusalem og 5 millioner af os venter på at vende hjem. Du brugte ikke ordet besættelse en eneste gang på planens 136 sider. Det var dog tæt på, da du brugte udtrykket "høj-vækst-beskæftigelse" (*eng. high-growth occupations*), hvilket kunne være et ordspil, som du brugte uden at tænke over det.

Jeg ved bedre, Jared. Jeg har været i den private sektor her på stedet i 25 år. I konsulentbranchen kalder vi det skrivebordsforskning, intet feltarbejde, ingen antagelser og bestemt ikke noget agentur, som kan virkeliggøre projektet. Stort set ingen af de projekter, du lister op, er originale. Men det må jeg give dig: Du indrømmer det selv i rapporten.

Jared, du kører spirituskørsel. Du er beruset af din magt. Eftersom vi nu er venner, så hør på mig. Tag imod et råd fra den ene amerikaner til den anden: Stig ud af bilen og gå hjem. Du spilder din tid og skatteydernes penge, når du prøver at hvidvaske 52 års israelsk militær besættelse, en besættelse, som lever i bedste velgående i dag, selvom du er blind for den.

Din

Sam I Am

Sam Bahour er en palæstinensisk-amerikansk erhvervsrådgiver fra Ramallah/Al-Bireh på Vestbredden. Han er formand for bestyrelsen for Americans for a Vibrant Palestinian Economy (AVPE) og fungerer som politisk rådgiver for Al-Shabaka, the Palestinian Policy Network og er medredaktør på "Homeland: Oral Histories of Palestine and Palestinians" (1994). Han blogger på ePalestine.com. @SamBahour

Refleksion

“Retfærdigheden vil ikke ske fyldest, før de, der er ligeglade, bliver ligeså oprørte som dem, der ikke er.”

Benjamin Franklin

Bøn

O Gud, du som levede iblandt os og væltede kræmmernes borde i templet, væk i mig en følelse af vrede, dæmp den med din visdom og forståelse, og bevæg mig til at handle med et mod, som rækker ud over sund fornuft. Amen.

Handling

Læs en kopi (eller et resumé) af »Århundredets aftale«, og skriv en kort kritik, der afslører dens mangler. Send din kritik som læserbrev til en avis eller som et åbent brev til de valgte politikere, der repræsenterer dig. Del det på de sociale medier.

“Vor samhørighed med dette land er en medfødt ret. Det er ikke kun et ideologisk eller teologisk spørgsmål. Det er et spørgsmål om liv eller død. Der findes dem, der er uenige med os – og endda betegner os fjender – udelukkende fordi vi erklærer, at vi ønsker at leve som frie mennesker i vort land. Vi lider under besættelsen af vort land, fordi vi er palæstinensere. Og som kristne palæstinensere lider vi under nogle teologers forkerte fortolkning. Stillet overfor dette er det vores opgave at beskytte Guds ord som kilde til liv og ikke til død, så evangeliets ”godt nyt” forbliver, hvad det er: ”Godt nyt” for os og for alle. Over for de, der bruger Bibelen til at true vor eksistens som kristne og muslimske palæstinensere, fornyr vi vores tro på Gud, fordi vi ved, at Guds ord ikke kan være kilden til vores udryddelse.”

Kairos Palæstina – Sandhedens Øjeblik, Kap. 2.3.4

Anden

søndag i advent

Århundredets aftale og dens religiøse betydning for de kristne

Af Rev. Dr. Stephen Sizer

Jared Kushners længe ventede plan, »Århundredets aftale« gør sig håb om at opnå fred mellem Israel og palæstinenserne gennem en investering på 28 mia. dollars i den palæstinensiske økonomi. Tidligere internationale initiativer har foreslået at udveksle land for fred. Dette amerikanske initiativ, som passende kaldes "Fred for velstand", foreslår skamløst at sælge land for penge. Kushners "aftale" har faktisk en stærk bibelsk præcedens. I 1. Mosebog 25 læser vi, hvordan Jakob lokkede førstefødselsretten fra Esau for en skål linser. Engang hvor Jakob stod og lavede mad, og Esau kom udmattet hjem fra jagt, sagde han til Jakob:

"Hurtig, giv mig noget af den mad, du har der. Jeg sulter!" Jakob svarede, "Ikke før du sælger mig din førstefødselsret." "Jeg er lige ved at dø," sagde Esau. "Hvad skal jeg så med min førstefødselsret?" Men Jakob sagde: "Sværg på det." Og det gjorde Esau. Han solgte sin førstefødselsret til Jakob. (1. Mos 25, 29-33).

På trods af Kushner's fristende bestikkelse vil palæstinenserne ikke sælge deres førstefødselsret: retten til selvbestemmelse; retten til et uafhængigt, suverænt, sammenhængende Palæstina; flygtningenes ret til at vende tilbage; retten til erstatning for stjålet jord, nedrevne huse og ødelagte virksomheder. Disse umistelige rettigheder er nedfældet i folkeretten, og de vil ikke blive handlet med i Kushners »Århundredets aftale«.

Dette har imidlertid ikke hindret kristne zionister i at tilslutte sig ensidige beslutninger truffet af den amerikanske administration for at lette Israels snigende annektering og kolonisering af Palæstina. Robert Jeffries, præsten i First Baptist Church i Dallas, og John Hagee, grundlæggeren af Christians United for Israel (CUFI) talte for eksempel ved åbningsceremonien for den amerikanske ambassade i Jerusalem. Evangelikale kristne har i årtier lobbiet for at få amerikanske præsidenter til at flytte den amerikanske ambassade til Jerusalem og dermed hævde eksklusiv israelsk suverænitæt over byen. Præsident Trump har også forladt årtiers amerikanske politik

ved at anerkende Israels suverænitet over Golanhøjderne. Med over 40 millioner tilhængere presser de kristne zionister nu den amerikanske præsident til at støtter annekteringen af Vestbredden, eller "bibelsk hjerteland", som de gerne vil kalde det.

De zionistiske kristne tror, at et løfte, som Gud gav Abraham for 4000 år siden, kan retfærdiggøre den nuværende judaisering af Palæstina.

"Den dag sluttede Herren pagt med Abram. Han sagde: 'Jeg giver dine efterkommere dette land fra Egyptens flod til den store flod, Eufrat...'"
(1 Mos 15: 18-21)

Her er tre observationer fra skriften, der viser, hvordan kristne zionister har misforstået den sande natur af Abrahams arv.

1. Abrahams arv var betinget

Der burde ikke være nogen tvivl om, hvem der ejer landet, for Herre siger klart og tydeligt i 3. Mosebog: "Der må ikke sælges land uigenkaldeligt, for landet er mit; I er fremmede og tilflyttere hos mig." (3. Mos 25, 23). Guds folk fik kun lov til at opholde sig i Guds land som udlændinge og fremmede. Landet var aldrig deres personlige ejendom. De lånte landet, men ejede det ikke.

2. Abrahams arv skulle deles

Da de landflygtige vendte tilbage fra fangenskab, insisterede Gud på, at de - som et tegn på deres anger - skulle dele landet med folk af andre nationaliteter, som boede iblandt dem.

"I skal fordele dette land indbyrdes mellem Israels stammer. Og når I fordele det som ejendom til jer og de fremmede, der bor som gæst hos jer, og som har fået børn hos jer, skal I regne dem som landets egne blandt israelitterne, og de skal have ejendom hos jer blandt Israels stammer. I den stamme, hvor den fremmede bor som gæst, dér skal I give dem arvelod,' siger Gud Herren." (Ezekiel 47, 21-23)

Profeten Esajas insisterer: "Den fremmede, der har sluttet sig til Herren, skal ikke sige: »Herren vil udskille mig fra sit folk.«" (Esajas 56, 3). Guds folk blev altid defineret af troen, ikke af race.

3. Abrahams arv er vores ved Jesus Kristus

Apostlen Paulus forklarer: "Men hvad Abraham angår, blev løfterne givet til ham og til hans afkom. Det hedder ikke: »og til dine afkom« i flertal, men i ental: »og til dit afkom«, og det er Kristus." (Gal. 3,16)

Skriften insisterer på, at det aldrig var meningen, at Abrahams arv skulle være den evige besiddelse af Palæstina, men i stedet, ved troen på Kristus, vores evige hjem i himlen. Hebræerbrevets forfatter hævder: "Alle disse, hvis tro er bevidnet, opnåede dog ikke at se løftet opfyldt, for Gud havde for vor skyld noget bedre for øje, nemlig at de ikke skulle nå målet uden os." (Hebr. 11, 39-40)

Kristne zionister, der retfærdiggør Israels apartheid-kolonialisme, har meget til fælles med dem, der forsvarede kong Akab, som myrdede Nabot for at stjæle hans arv. Når vi fejrer Herren Jesu komme, Fredens fyrste, skal vores forkyndelse være båret af en fuldstændig forpligtelse på retfærdigheden som en forudsætning for varig fred og, i sidste ende, om Gud vil, forsoning. Inshallah.

Rev Dr Stephen Sizer er grundlægger og direktør af Peacemaker Trust, en velgørenhedsorganisation dedikeret til fredsskabelse [www.peacemakers.ngo]. Stephen har fungeret som anglikansk sognepræst i 35 år. Han har en MTh fra Oxford University og ph.d. fra Middlesex University. Han har skrevet adskillige bøger og artikler om kristen zionisme (se www.stephensizer.com). Han var bidragyder til "Time for Action", et britisk, kristent svar på Kairos Palæstina-dokumentet.

Refleksion

Det grundlæggende ved religiøs fundamentalisme

- Triumfalisme (de troende er kaldede til at styre og lede)
- Der lægges vægt på enkeltvers, som tages ud af deres kontekst
- Tilhængerne er kaldede og udrustede til at genopbygge Guds Rige
- Religion er ideologi, ikke relationer
- Identifikation af en fjende

Fr. Rafik Khoury

Bøn

Gud for alle stammer, sprog, folk og nationer, væk de magtfulde, så de forstår sandheden om, at jorden og alt hvad der er på den, landet og alle dem, der lever i det, tilhører dig. Giv lys til dem, der sidder i mørke og dødens skygge. Led deres fødder ind på fredens vej. I dit navn, du som er vor fred. Amen.

Handling

Læs en af Stephen Sizers artikler om kristen zionisme. Del den derefter med en ven for at indlede en samtale om, hvordan kirken gennem århundreder har misbrugt skrifterne.

“Vi ved desuden, at bestemte teologer i Vesten prøver at legitimere overgrebene på vores rettigheder bibelsk og teologisk. På den måde bliver løfterne – hvis vi følger disse teologers tolkning – til en trussel mod selve vores eksistens. Evangeliets ”godt nyt” er blevet til et ”dødsbudskab” for os. Vi opfordrer disse teologer til at fordybe deres refleksioner over Guds ord og til at korrigere deres tolkninger, så de i Guds ord ser en kilde til liv for alle folkeslag.”

Kairos Palæstina – Sandhedens øjeblik, kap. 2.3.3

The background of the slide features a faded, light-colored image of two cherubs. One cherub is on the left, facing right, and the other is on the right, facing left. They appear to be holding hands or a central object. The overall tone is soft and ethereal.

Tredje søndag i advent

USAs vision og dens betydning for regionen

Af Daoud Kuttab

Lige siden Donald Trump blev taget i ed som USA's præsident, så det ud som om, at han var besat af at finde en løsning på den palæstinensisk-israelske konflikt. Men efter en indledende byge af møder med alle parter i konflikten stod det amerikanske synspunkt meget klart, og det var ikke særlig behageligt. Den vigtigste konklusion fra de handlinger og erklæringer, der er fulgt, viser tydeligt en fuldstændig blind ensidighed til fordel for konfliktens ene part. Trumps hvide nationalisme og hans racistiske had mod muslimer og ikke-hvide immigranter bidrog også til denne tankegang. Den indledende ivrighed efter at finde en løsning udsprang,

viser det sig, af Trumps narcissisme, fordi han troede, at han med en fredsaftale i Mellempøsten kunne vinde Nobels fredspris. I virkeligheden skabte Trump en politik, der forenede to yderligtgående politiske partier: de mest højreorienterede israelere og de ekstremt pro-israelske kristne zionister. Den første gruppe ledet af en højreorienteret politiker, der lignede ham selv, og den anden en vigtig kreds af højreorienterede republikanere, der blev hans egen stærkeste base.

Det var ikke svært for Trump at finde folk, som ville hjælpe ham med at gennemføre en politik, der tilfredsstillte begge disse grupper. Hans svigersøn, Jared Kushner, en stærk Israel-støtte, der gerne yder finansiel

støtte til de eksklusive, jødiske bosættelser, fik til opgave at etablere denne svigagtige fred. Trump fik også en række af sine nære amerikanske, jødiske advokater til at hjælpe med at udføre denne politik. David Friedman, hans betroede konkursadvokat - en diplomatisk uerfaren mand, der også var bidragsyder til jødiske bosættelser - blev udnævnt til ambassadør i Israel. Jason Greenblatt, endnu en pro-israelsk, amerikansk zionist, blev ansat i Det Hvide Hus til at gennemføre denne politik.

Fra den kristne zionistiske fløj havde Trump nogle nøglepersoner i sin administration ledet af vicepræsident Mike Pence, statssekretær Mike Pompeo og pressesekretær Sarah Sanders Huckabee, datter af den fundamentalistiske,

kristne prædikant Mike Huckabee.

Oprindeligt blev de palæstinensiske ledere lokket til at tro, at Trump var seriøs. Den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas mødtes flere gange med den amerikanske præsident og hans team, og der var en falsk følelse af, at amerikanerne ønskede at finde en løsning baseret på et kompromis, der muligvis lå tæt op ad det, der var aftalt med tidligere amerikanske administrationer.

Men det viste sig at være en fælde. Den virkelige amerikanske politik kom snart for dagens lys med afviklingen af den økonomiske støtte til UNRWA, overførslen af den amerikanske ambassade, lukningen af PLO-kontoret i Washington og de stærke bånd mellem Trump og Netanyahu. Ikke alene var Trumps Mellemøsten-team klart indstillet på at støtte den israelske position. De gjorde noget, som meget få politiske observatører kunne forstå. De forsøgte at ødelægge den palæstinensiske side. Jared Kushner indrømmede, at USAs politik gik ud på at presse palæstinenserne økonomisk i knæ, indtil de accepterede USAs ønsker. Ideen om at lægge et enormt pres på palæstinensere minder om tankegangen hos en anden amerikansk zionist og islamofob, Daniel Pipes.

Pipes, som tidligt gjorde sig til talsmand for behovet for at være opmærksom på muslimer, er grundlægger af og præsident for The Middle East Forum, en uafhængig nonprofit-organisation, hvis formål er at fremme amerikanske interesser gennem publikationer, forskning og medier. Men hans vigtigste bidrag på dette område er hans gentagne udtalelser om, at løsningen på

mellemøstkonflikten skal fokusere på ideen om, at Israel har vundet og palæstinenserne tabt, og at det kræver en total palæstinensisk overgivelse. Pipes' ideer er udmøntet i et samarbejde mellem den amerikanske kongres, det israelske Knesset, og amerikanske kristne zionister, kaldet Israels Sejr. Projektet introducerer en ny politik for en fredelig løsning: "Palæstinenserne 'taber' ved at opgive deres århundredelange afvisning af den jødiske stat, og Israel 'vinder' ved endelig at få opfyldt dets 150 år gamle krav om et suverænt hjemland."

Den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas, der af mange beskyldes for ikke at være helt demokratisk, svarede beslutsomt. Palæstinensere bojkottede totalt de mest magtfulde lande i verden i en sjælden og politisk modig handling,

der på mange måder kompenserede for mange af hans andre fejl og svagheder. Palæstinenserne ville ikke give amerikanerne en palæstinensisk partner i deres forsøg på at diktere en ensidig løsning i konflikten. Amerikanere troede, eller blev underrettet om, at palæstinenserne snart ville give efter og bøje sig. Israel kom på banen for at medvirke til denne onde plan ved at nægte palæstinensere den skat, som Israel havde opkrævet på palæstinenserne vegne i overensstemmelse med den palæstinensisk-israelske principerklæring, der blev underskrevet i Det Hvide Hus i 1993. USA gjorde intet for at presse Israel til at overholde en aftale, som amerikanerne selv havde været med til at godkende, og efterlod på den måde palæstinenserne til deres egen kamp for overlevelse - med kun

en smule hjælp fra de arabiske lande - med Jordan som eneste undtagelse.

Mens den såkaldte amerikanske vision for fred i Mellemøsten har vist sig at være et diktat, kæmper palæstinenserne for deres politiske liv og deres ret til at leve frit i deres eget land. Palæstinenserne har ikke mange aktiver, og deres standhaftighed kan kun overleve, så længe verdens befolkning fortsat støtter palæstinenserne legitime og umistelige rettigheder. På intet tidspunkt i den palæstinensiske kamps historie har behovet for en sådan støtte været mere nødvendig end i dag.

“**Daoud Kuttab** er palæstinensisk journalist, medieaktivist og en skribent for *Palestine Pulse*. Han er tidligere Ferris-professor i journalistik ved Princeton University og er i øjeblikket generaldirektør for *Community Media Network*, en non-profit-organisation dedikeret til at fremme uafhængige medier i den arabiske region.

Refleksion

“Det er en velsignelse at vide, at ingen magt i verden, ingen fristelse, ingen menneskelig skrøbelighed kan skille, hvad Gud har sammenføjet.”
Dietrich Bonhoeffer.

Bøn

Gud, når jeg ikke har ord til bede, så hør mit suk. Men lad hverken mine ord eller mit suk, forhindre mig i at rejse mig op for at elske og tjene dig ved at elske og tjene andre. I hans navn, som i Getsemane bad: “Ske din vilje, ikke min.” Amen.

Handling

Støt palæstinenserens ret ved at støtte BDS-bevægelsen (Boycott, Divestment and Sanctions) mod staten Israel indtil dets love, politikker og praksisser er i overensstemmelse med international lov og FNs resolutioner. Vær fortalere for menneskers, virksomheders, staters og nationers ret til at boykotte Israel som et udtryk for ytringsfrihed.

A woman wearing a red headscarf is speaking into a microphone. The background is a blurred outdoor setting with greenery and a building. The text is overlaid on the image in a white, serif font.

“Vort budskab til det internationale samfund er at standse princippet om dobbelte standarder og insistere på de internationale resolutioner omkring det palæstinensiske problem med hensyntagen til alle parter. Selektiv gennemførelse af international lov truer med at gøre os sårbare overfor junglens lov. Det legitimerer udsagn fra visse bevæbnede grupper og fastslår, at det internationale samfund kun forstår magtens logik. Vi beder derfor om svar på det, som de civile og religiøse institutioner har foreslået, og som vi har nævnt tidligere: Påbegyndelsen af et system med økonomiske sanktioner og boykot rettet mod Israel. Vi gentager, at dette ikke er hævn men derimod en seriøse handling for at nå en retfærdig og definitiv fred, der kan afslutte den israelske besættelse af Palæstina og andre arabiske landområder, og som vil garantere sikkerhed og fred for alle.”

Kairos Palæstina - Sandhedens Øjeblik, kap. 7

Fjerde

søndag i advent

Håbet er vores tilflugt

Af Yasmine Rishmawi

Den 2. november 2016, nioghalvfems år efter Balfour-deklarationen, frigav de to formænd for det rådgivende udvalg for Israel, Jason Greenblatt og David Friedman, Trumps holdningspapir om Israel. Avisen understregede det "ubrydelige bånd mellem USA og Israel" og skitserede Trumps strategi i regionen og anviste således hovedpunkterne i Trumps fredsplan, også kendt som »Århundredets aftale«.

Selvom det endnu ikke er bestemt, hvornår »Århundredets aftale« formelt bliver udgivet, er implementeringen af planen allerede igangsat. Det begyndte med anerkendelsen af Jerusalem som Israels hovedstad og flytningen af den amerikanske ambassade til byen. Israel fik fuld

frihed til at udvide bosættelserne og konfiskere mere land. USA anerkendte Golanhøjderne som en del af Israel. Derudover blev støtten til FNs agentur for de palæstinensiske flygtninge (UNRWA) skåret ned, og Washington-kontoret for Den palæstinensiske Befrielsesorganisation (PLO) blev lukket, hvorved den allerede døde tostatsløsning blev endeligt begravet.

I henhold til Trumps plan skal der i løbet af ti år investeres mere end 50 mia. dollars i regionen, hvilket lover velstand og et løft til den palæstinensiske økonomi ved en reduktion i begrænsningerne for den økonomiske vækst i Palæstina. Denne økonomiske fred kommer imidlertid som en sølle erstatning for det palæstinensiske folks ret til selv-

bestemmelse i en suveræn stat. Med andre ord bliver vi palæstinensere betalt for at opgive vore rettigheder, vor jord og vort narrativ til gengæld for en blomstrende økonomi. Dette er en åbenlys likvidering af Palæstinas sag på mange niveauer, ikke kun ved at ændre realiteterne og skabe nye *facts on the ground*, men også ved at udfordre den palæstinensiske fortælling og palæstinenserens kollektive bevidsthed. Aftalen indebærer, at hvis vi som palæstinensisk folk ønsker at leve et normalt liv, så må vi opgive vores retfærdige tro på, at Israel er et kolonialistisk, zionistisk projekt og anerkende det som en stat for det jødiske folk - og dermed opgive tanken om vor egen eksistens i vort hjemland. Trumps administration prøver med alle midler at presse palæstinenserne til at acceptere aftalen ved at gentage, at

tiden ikke er på vores side på grund af den hurtige udvidelse af de israelske bosættelser og planerne for nye annekteringer. At acceptere en sådan aftale er imidlertid ikke en mulighed for det palæstinensiske folk - selv ikke med den igangværende normalisering af forbindelserne mellem Israel og flere arabiske lande, og de palæstinensiske myndigheders mangel på et ordentligt svar på aftalen. Det palæstinensiske folk er overladt til sig selv.

Desuden støttes Trumps administration af omkring 50 millioner amerikanske, evangelikale kristne, der ikke tager hensyn til den oprindelige palæstinensiske befolkning, da det tilsyneladende er vigtigere for dem at fremskynde Kristi andet komme.

I dag føler vi os som palæstinensiske kristne endnu mere forladte, når vi

ser, hvordan vores egen bibel bruges til at begrunde de uretfærdigheder, der rammer os. Evangeliet bliver en trussel mod vores eksistens i vort hjemland. De kristne zionister forstår Guds ord som et politisk program, og er derfor ligeglade med vores skæbne og med Guds kærlighed til menneskeheden.

Midt i denne mørke virkelighed er det en udfordring at holde håbet i live. Vi har dog ikke råd til den luksus at fortvivle. Håbet er vor tilflugt. For i det øjeblik, vi overgiver os til fortvivlelsen, er vi besejrede. Vi er besejrede, så snart vi overgiver os til de mørke realiteter omkring os og glemmer at vende os til Gud og bede Gud om at handle igennem os for at bringe retfærdighed og fred til dette urolige land. Nu er vores Kairos-øjeblik inde. Det er på tide at omsætte vor tro i handling og samarbejde om en fælles vision om fred og retfærdighed.

Yasmine er kristen palæstinenser, født og opvokset i byen Betlehem. Yasmine har en BA i maskinteknik. Hun er med i styregruppen for Palestine Youth Ecumenical Movement (PYEM) og hun er med i eksekutivkomiteen for World Student Christian Federatio (WSCF). Yasmine brænder for fred, retfærdighed og lige rettigheder.

Refleksion

“Yarraba Ssalami”

Fredens Gud, lad din fred regne ned over os.
Fyld vore hjerter med din fred.
Fredens Gud, lad din fred regne ned over os.
Giv vort land fred.

Traditionel palæstinensisk/libanesisk sang

Bøn

Bed den bøn, som du lige har været med til at skrive. Tilbyd den som en ressource der, hvor du går til gudstjeneste.

Handling

Skriv et tredje vers til digtet ovenfor, og gør den til din egen bøn.

“I fraværet af håb lyder vort skrig om håb. Vi tror på Gud, god og retfærdig. Vi tror, at Guds godhed til sidst vil sejre over den hadets og dødens ondskab, der fortsat findes i vort land. Vi vil se et nyt land og et nyt menneske, der vil være i stand til at rejse sig i broder- og søsterkærlighedens ånd.”

Kairos Palæstina - Sandhedens Øjeblik, kap. 10.

Juledags budskab

Derfor er evangeliet godt nyt for fattige

Af Munther Isaac

Jomfru Maria er en af de mest indflydelsesrige figurer i vores kristne tradition. Hendes eksempel, hendes ydmyghed og hendes lydighed til at ofre sig er virkelig inspirerende! Og dagens tekst (Luk 1, 46-55) åbner vores øjne for et vigtigt aspekt ved Jomfru Maria. Mens vi ofte fokuserer på hendes tro og lydighed mod Gud, møder vi i dag også hendes dybe forståelse af, hvem Gud er. I dag møder vi teologen Maria. Det er min bøn, at hendes visdom og indsigt får lov til at lære os noget.

Maria sang sin lovsang i en krisetid. Vi kan beskrive Marias tid sådan:

Landet var uroligt. Hendes folk var besat og undertrykt. Imperiet var stærkt og aktivt. Befolkningen i landet Palæstina prøvede mange gange at gøre oprør for at få deres frihed, men forblev underkuet. Imperiet var hensynsløst. Den virkelighed, som folk oplevede, var i et og alt defineret af imperiet.

Landet var også præget af en stærk religiøsitet. Religionen fyldte det hele. Der var altid diskussioner om den rette tilbedelse, tradition og fortolkning. Og opfattelsen var, at hvis man dyrkede religionen rigtigt, ville alle problemer være løst.

Dette skabte et miljø af religiøs stolthed, selvretfærdighed og social kontrol.

Landet var præget af forventninger. Landets folk forventede, at Gud ville gribe ind i vores verden og gøre det til et bedre sted, at Gud ville vende tilbage til Jerusalem og etablere kongeriget - et kongerige, der vil stå imod alle andre kongeriger og imperier. Messias kan være her når som helst, og han vil frelse sit folk og bringe dom over Guds folks fjender. Han vil bringe retfærdighed og fred. I det mindst er det, hvad folket forventede.

Lukas skrev sit evangelium for at fortælle os, at ventetiden er slut. Det bliver tydeligt i indledningen til hans evangelium. Guds rige er kommet nær! Gud har besøgt os i Jesus. Marias vision åbner vore øjne for arten af dette rige og Guds natur.

I dag vil jeg drøfte to enkle spørgsmål. Hvem drager ifølge Maria fordel af dette guddommelige besøg? Og hvem bliver dømt og udfordret?

Når vi ser på teksten, opdager vi, at Marias budskab er simpelt: Guds rige er godt nyt for dem, der frygter Gud, de ydmyge og de sultne. Det er dårligt nyt for de stolte, de mægtige og de rige.

Maria drog denne konklusion af sin egen oplevelse! Guds besøg hos hende bliver det prisme, hvor igennem Maria forstår Gud og Guds handlen med mennesker. En ung kvinde? En jomfru?

Fra Nazaret? Sandsynligvis fattig. Ikke den mest kendte familie. Ikke fra en kongelig slægt eller fra de religiøse ledes rækker. Et menneske, som i verdens øjne intet er, bliver en af de vigtigste figurer i historien. Det er den Maria, som takker Gud for, at han har set til sin ringe tjenerinde.

Faktisk er hele julefortællingen fuld af den slags interessante valg - valg, vi ikke selv ville have truffet!

Tænk på timingen: det foregår i tider med politisk uro, besættelse, religiøs ekstremisme, hensynsløse drab på småbørn og et selvbevidst imperium. Tænk også på fortællingens enkelt-elementer: Betlehem, en gennemsnitlig familie fra Nazaret, en flygtningefamilie, en hule, hyrder.

Alt dette skal fortælle os noget om det rige, evangelierne præsenterer for os som de gode nyheder! Det er en radikal forvandling. Gud vender det hele på hovedet! Gud er her, men det ser ikke ud, som vi forventede.

Maria fortsætter: "Han har splittet dem, der er hovmodige i deres hjertes tanker; han har styrtet de mægtige fra tronen, ... og rige har han sendt tomhændet bort." De, der sætter deres lid til deres egen magt, deres rigdom, deres visdom eller endda deres egne religiøse traditioner og selvretfærdighed - for dem er Kristi fødsel dårlige nyheder.

Hun synger videre: "Hans barmhjertighed mod dem, der frygter ham, varer i slægt efter slægt ... Han har ophøjet de ringe; sultende har han mættet med gode gaver." For dem, der venter i håb, som sætter deres lid til Gud, som ydmyger sig selv for Gud - er Kristi fødsel gode nyheder.

Dette er en befriende sandhed ... hvis vi accepterer den! Den frigør os fra vor stolthed. Den frigør os fra vor higen efter magt. Den frigør os fra vor afhængighed af egen fortjeneste og rigdom. At finde vores værdi i Gud er befriende!

Desuden mindes vi i dag om, at ydmyghed er en forudsætning for at modtage Guds nåde. Ydmyghed er nødvendig, hvis vi skal acceptere evangeliet som virkeligt gode og befriende nyheder. Derfor er evangeliet gode nyheder for de fattige!

De fattige og undertrykte og dem, der lider uretfærdigt: De er klar over, at de har brug for forløsning, og at verden i dens nuværende skikkelse har brug for forløsning og forvandling.

De fattige har ikke brug for at blive mindet om, at de ikke bør sætte deres lid til ting, fordi de har ingenting. De har intet andet valg end at sætte deres lid til Gud. De føler sig ikke truet af en Gud, der beder om fuld troskab. Det er det, vi møder i Marias lovsang. "...han har set til sin ringe tjenerinde." For Maria var dette gode og befriende nyheder.

Når vi ser på Mellemøsten i dag, forstår vi, at Marias tid ikke er så forskellig fra vores, især i Palæstina. Vi er under imperiets indflydelse, vi er plaget af besættelse, spændinger, fortvivlelse og stærk religiøsitet.

Vi bruger stadig det samme argument, at hvis bare religionen bliver brugt rigtigt, vil alting blive bedre.

Folk forventer ... og venter ... og spekulerer på, om Gud har glemt os. Kan evangeliet være befriende og gode nyheder i dag - for befolkningen i Palæstina, i Mellemøsten og overalt i verden?

Svaret skal være *ja*. Men kun hvis vi accepterer denne evige sandhed: Gud leder efter det ydmyge hjerte, efter sagtmødighed og fuldstændig afhængighed af Gud. Hvis - og kun hvis - vi accepterer den bibelske sandhed om, at Guds rige - et helt anderledes rige - er ankommet.

Det, som Maria priser i sin lovsang, er radikalt anderledes end det, som imperiet eller religionen hylder.

Jesus sagde: "Salige er de fattige i ånden, for himmeriget er deres ... Salige er de sagtmødige, for de skal arve landet... Salige er de, der hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes." (Matt 5). Det er dem, der - styrket af sandheden og kærligheden - modtager evangeliet som gode nyheder. Må dette blive sandt for os alle denne jul. Amen.

“ **Rev. Dr. Munther Isaac** er palæstinensisk, kristen præst, teolog, forfatter, foredragsholder, blogger, og vigtigst af alt ægte mand og far. Munther bærer mange kasketter. Han er nu præst ved den lutherske Julekirke i Betlehem, og er samtidig akademisk leder for Bethlehem Bible College. Han er også direktør for den højt anerkendte konference Christ at the Checkpoint, og er med i ledelsen af Kairos Palestine.

Munther brænder for Palæstina og de palæstinensiske kristne. Han taler lokalt og internationalt om emner med relation landets teologi, palæstinensiske kristne og palæstinensisk teologi. Han er forfatter til afhandlingen From Land to Lands, from Eden to the Renewed Earth: A Christ-Centered Biblical Theology of the Promised Land.

Munther er musiker. Han spiller guitar og fløjte. Han er også en ivrig sportsfan, særligt når det gælder fodbold (soccer!) og basketball (NBA).

Munther studerede oprindeligt til civilingeniør i Birzeit, men nåede til den erkendelse, at beregninger og byggepladser ikke var noget for ham. I stedet tog han en Master i Bibelske Studier fra Westminster Theological Seminary og senere en PhD fra Oxford Centre for Mission Studies.

Munther er gift med Rudaina, som er arkitekt, sammen har de to drenge: Karam (6) og Zaid (4).

Refleksion

“Takket være vor Guds inderlige barmhjertighed, hvormed solopgangen fra det høje vil besøge os for at lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge, og lede vore fødder ind på fredens vej.”

Luk 1,78-79

Bøn

Gud vær barmhjertig. Gud, det budskab, du sendte til Maria og de simple hyrder i disse dage, send det til dem, der har magt. Herre, giv de mægtige i denne verden et nyt hjerte. Send dem dit lys, så de kan se og vide, at både palæstinenserne og de selv er skabt i dit billede og har den samme værdighed. Amen. (Patriark Sabbah)

Handling

Kom og se. Deltag i en alternativ rejse til det hellige land, Palæstina og Israel, hvor du besøger de hellige steder, oplever besættelsens virkelighed, som også Jesus led under. Mød både jøder, muslimer og kristne, der arbejder for en retfærdig og varig fred.

Kairos Palæstina opfordrer dig til at gøre følgende:

1. Distribuer og studer baggrundsmateriale og teologiske refleksioner i din egen kirke hver søndag i advent for at informere dine medkristne om situationen for dine palæstinensiske brødre, der lever under israelsk besættelse.
2. Del juleopråbet med menigheder og bispedømmer i hele dit land.
3. Send solidaritets- og støttebreve med krav om retfærdighed i Palæstina til den israelske ambassade i dit eget land. For yderligere information, se www.allembassies.com/israeli_embassies.htm
4. Kom og se. Vi vil gøre, hvad vi kan for at gøre dig bekendt med virkeligheden hos os. Hvis du kommer med budskab om fred, kærlighed og forsoning, vil vi modtage dig som en pilgrim, der kommer til os for at bede. Sådan vil du komme til at kende både realiteterne og folket i dette land, palæstinensere såvel som israelere. (Kairos 6.2)
5. Tag konkret handling. Støt de palæstinensiske rettigheder ved at støtte BDS-bevægelsen, indtil Israels politik er i overensstemmelse med international lov og FN's resolutioner. Støt nationernes ret til at boykotte Israel som en del af ytringsfriheden.
6. Fortæl dine palæstinensiske brødre, hvordan du har været involveret i Juleopråbet ved at skrive os til os på denne emailadresse: kairos@kairospalestine.ps

